

Р Е Ш Е Н И Е №267

В ИМЕТО НА НАРОДА

гр.Перник, 21 октомври, 2013 год.

Административен съд – Перник, в публично заседание на девети октомври две хиляди и тринадесета година в състав:

Председател: Стефан Станчев

Членове: Емилия Иванова

Слава Георгиева

при секретаря Е.В. и в присъствието на прокурора Румяна Стефанова, като разгледа докладваното от съдията СТАНЧЕВ к.н.а.х.д. № 283 по описа за 2013 година на Административен Съд – Перник, за да се произнесе, взе предвид следното :

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Касационното производство е образувано по депозирана в законния срок жалба от административно наказание субект “***” намиращ се в гр. П.***, чрез Т. А. К.***, титулуван като “президент”, против Решение № 648 от 17.VI.2013 г. на Районен съд - гр. Перник, постановено по НАХД № 746 по описа за 2013 г. С обжалваното решение въззивният съд е изменил Наказателно постановление /НП/ № 23-2306505 от 20.III.2013 г. на Директора на Дирекция "Инспекция по труда - СО", с което на касатора за нарушение по чл. 62, ал. 1 във връзка с чл. 1, ал. 2 от Кодекса на труда /КТ/ на основание чл. 414, ал. 3 от същия кодекс е била наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева, като е намалил размера на имуществената санкция на 1500 лева.

В касационната жалба се твърди, че обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно. Развиват се доводи против изводите на съда, че отношенията между касатора и С. Г.*** не е следвало да бъдат уреждани като трудовоправни, тъй като имало граждански договор. Прави се искане за отмяна на обжалваното решение.

Касационният жалбоподател не се представлява в открито съдебно заседание от своя “президент”, с молба от 4 реда се поддържа жалбата, както и искането по същество.

Ответната по жалбата страна не взема отношение по касационната жалба.

Представителят на окръжна прокуратура - Перник дава заключение за основателност на жалбата и отмяна на съдебното решение, както и отмяна на НП, тъй като били допуснати съществени процесуални нарушения.

Касационната жалба е допустима като подадена в срок, срещу съдебен акт, подлежащ на инстанционен контрол и от процесуално легитимирано лице - страна в първоинстанционното производство.

Съдът, като прецени доказателствата по делото, доводите и възраженията на страните и извърши служебна проверка за валидността, допустимостта и съответствието с материалния закон на обжалваното решение /чл. 218, ал. 2 от АПК вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН/, намира касационната жалба за основателна.

Приетата от съда фактическа обстановка, изложена в мотивите на решението, не съответства на събраните по делото писмени и гласни

доказателства и не се споделя изцяло от настоящият състав на съда. Последният не споделя изцяло и правните изводи на първоинстанционния съд.

Районният съд правилно е установил, че в процесния случай провереното дружество, притежаващо качеството работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ, не е оформило към 9.I.2013 г., по надлежния ред правоотношението си с работника Г.*** като трудови. Правилни са съжденията за характеристиките на трудовия договор, и че към датата на установяване на нарушението, г-н Г.***, при по-попълването на справка по чл. 399 от КТ е отразил редица от елементите на такъв договор: работно време; трудово възнаграждение; почивки за деня и седмицата. Отбелязването, че приложения граждански договор т.е “договор за услуга”, за да има необходимата прецизност, е доказателство, “съставено в подкрепа защитната теза на работодателя, в хода на административно наказателното производство” е предрешило предмета на обжалване пред въззивния съд. Няма данни кой и кога е съставял такъв договор; няма данни, което е задължение на АНО, при правомощията по чл. 402 от КТ да направи справка в счетоводството на касатора, как е заплащано на Г.*** за период, предхождащ проверката от 1.IX.2012 до 9.I.2013, не е изискано и от въззивния съд доказателство, което да подкрепи тезата му, че приложения при съставяне на АУАН “договор за услуга” е съставен именно по този повод. Въобще не са обсъждани показанията на Г.*** пред съда. От това се прави извод, че решението на РС е неправилно, тъй като правните изводи не кореспондират с очевадни факти, които не са проверени по съдебен ред.

Спорът по делото се свежда до това дали правоотношенията между страните следва да се приемат за трудови или за граждански. Договорът е приет от служител на АНО при съставяне на АУАН като не е оспорен или най малко обсъден като факт от АНО. Редно е да се знае, че съгласно чл. 52, ал. 4 от ЗАНН - *Преди да се произнесе по преписката, наказващият орган проверява акта с оглед на неговата законосъобразност и обоснованост и преценява възраженията и събраните доказателства, а когато е необходимо, извършва и разследване на спорните обстоятелства. Разследването може да бъде възложено и на други длъжностни лица от същото ведомство.* Дори да се приеме, че в произнасянето на съда по депозираното пред актосъставителя писмено доказателство от наказваното лице, като договор уреждащ отношения, различни от трудово правни, от самата му форма имплицитно да се правят изводи, че такъв договор не съществува е неправилно и в нарушение на процесуални правила. Решението в тази част не е конкретно, отчетно е с пределно общи мотиви, които не са по същество на спора – дали следва да се носи административно наказателна отговорност за нарушение на разпоредба за спазване на трудово законодателство или е следвало да се изясни в конкретика какви е правоотношението между Университета и Г.***. В нарушение на изискването по чл. 52, ал. 4 ЗАНН при издаване на наказателното постановление не са обсъдени доказателствата на нарушителя и не са изложени конкретни мотиви защо според издателя на НП възражението се приема за неоснователно. Нещо повече: констатациите в АУАН не се ползват с отнапред придадена им презумпция за вярност, което означава, че в тежест на наказващия орган е било в производството пред районния съд да установи, че между страните са били налице именно трудовоправни, а не други правоотношения. Това в случая не е сторено.

По силата на чл. 280 от Закона за задълженията и договорите, с договора за поръчка, колкото и да е неясна формата на договора за услуга, следва да се приеме като такъв за поръчка изпълнителя Г.*** се задължава да извърши за

сметка на доверителя Университета възложените му от последния действия по поддръжка. Не е уговорено работно време, а само срок за изпълнение на договора. Уговорено е място за извършване на поддръжката. Уговорено е възнаграждение. Това е допустим по действащото гражданско законодателство начина за уреждане на взаимоотношения между страните. И тъй като същите са сключили договора като равнопоставени субекти, особено следва да се подчертае липсата на елемента "трудова дисциплина" в така уредените взаимоотношения, което идва да покаже липсата в случая на трудови правоотношения между тях. Такива се явяват в по късен момент, което е безспорно от приложените писмени доказателства и от показанията на Г.***. Ако априори се приема, че всеки "граждански договор" прикрива трудово правоотношение, сериозно би се нарушила свободата на договаряне между страните, независимо кои са те. Именно в такива случаи, АНО, като орган на когото са възложени функции по контрола и спазването на трудовото законодателство е длъжен да не провежда формално проверките.

При това положение следва да бъде направен изводът, че между касатора и Г.*** са съществували друг вид отношения, които не са налагали сключване на трудов договор между тях. Ето защо спорното наказателно постановление е издадено незаконосъобразно и като го е потвърдил, районният съд е постановил неправилен съдебен акт. Същият следва да бъде отменен, а заедно с това да бъде отменено и наказателно постановление № 23-2306505 от 20.ІІІ.2013 г. на Директора на Дирекция "Инспекция по труда - СО".

На основание изложеното Административен съд Перник

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТМЕНЯ решение № 648 от 17.VI.2013 г. на Районен съд - гр. Перник, постановено по НАХД № 746 по описа за 2013 г. и вместо това постановява:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 23-2306505 от 20.ІІІ.2013 г. на Директора на Дирекция "Инспекция по труда - СО", с което на "****" гр. П.***, с "президент" Т. А. К.***, за нарушение по чл. 62, ал. 1 във връзка с чл. 1, ал. 2 от Кодекса на труда /КТ/ на основание чл. 414, ал. 3 от същия кодекс е била наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева, намалена със съдебно решение на 1500 лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател:/п/

Членове: 1. /п/

2./п/